

det virkelig billigste Tilbud frem. Det kan efter min Mening være af stor økonomisk Betydning.

Jeg skal slutte med at sige, at vi altsaa fra vor Side er villige til at medvirke til dette Lovforslags Gennemførelse, ogsaa til dets hurtige Gennemførelse; men vi ser saaledes paa det, at det maa have Konsekvenser i den Retning, som fremgaar af de Ord, jeg lige har sagt.

Rode: Fremsettelsen af dette Lovforslag og Lovforslaget selv er en Følge af de økonomiske Verdensforhold, der omgiver os, og af den Langsomhed, hvormed Opfattelsen af disse Verdensforhold er skredet frem paa ledende Sted i det danske Samfund. Nu paakaldes Statens i Indgriben til hurtig Handling atter. Hyppigt er dette sket. Vi erindrer alle 3 saadanne Tilfælde, Kravet om Statsstøtte til den sammenbrudte Bank, om Forbud mod Eksport af Kreditforeningsobligationer og om Hjælp til Understøttelse af Nationalbankens Opretholdelse af vort Pengevæsen. Det forekommer mig, at Statsmagtens Indflydelse i disse 3 Tilfælde sættes ind paa et Punkt, hvor den ikke naturligt hørte hjemme. Den kommer for sent, naar Vanskelighederne er indtruffet, i Stedet for at det burde være Statens Opgave at søge at hindre, at disse Vanskeligheder viste sig. Men naar Ulykken er konstateret, naar Vanskelighederne er blevet uoverstigelige, paakaldes Statens Hjælp. Saa længe der er Tale om det økonomiske Livs Udvikling i Almindelighed, frabeder man sig Statens Indgriben, men naar den private Økonomi er ført til det Punkt, hvor Vanskelighederne ikke kan bæres af den alene, paakalder den Statens. Det er rigtigt betegnet, at der er intet som helst af den gamle Liberalisme i denne Handlemaade, men der er heller ikke nogen forstandig Liberalisme i den. En forstandig Liberalisme vilde have haft til Formaal at hindre, at Vanskelighederne indtraf. Det er Nationalbankens Opgave at holde vort Pengevæsen i Orden, og det er Statens Opgave at gennemføre en økonomisk Politik i Samfundet, der ikke umuliggør det for Nationalbanken at løse denne Opgave. Jeg tror, at det er den almindelige Opfattelse her i Landet, at Nationalbanken ikke har løst sin Opgave paa en fuldt tilfredsstillende Maade, og at Statens økonomiske Politik i de sidste Aar ikke har været ført med Klarhed og Fasthed. Disse to Mangler i Ledelsen, paa to ledende Steder, har nu ført Parterne sammen til Løsning af en Opgave, som i Virkeligheden tilkom den ene.

Lovforslaget gaar, som skildret af ærede Talere, ud paa ved en Valutaegaliseringsfond at holde Kronen paa det i Øjeblikket højest mulige Niveau, og at holde dette Niveau jævnt uden store Udsving. Dette kan efter min Opfattelse ikke betegnes som noget svarende til en Nedsækning af Kronen. Tværtimod betragter jeg det som særdeles lykkeligt, at man tra alle Sider i Valutakonferencen, uden Undtagelse, eller med denne ene Undtagelse, som er knyttet til Kronenedsæringsforslaget, har betegnet Arbejdet med at hæve Kronen som en naturlig Opgave for det danske Samfund. I saa Henseende er der jo ingen som helst Forskel i Opfattelsen mellem de 3 Repræsentanter, som politisk tilhører Venstre, og som paa andre Punkter har taget Forbehold, og det store Flertal af Valutakommissionens Arbejdere. Jeg tror, det maa anses for særdeles heldigt, at Svaret paa Spørgsmaalet fra Nationalbanken er blevet dette: Det maa være vor samfundsmæssige Opgave at bringe vor Krone igen til dens oprindelige Guldverdi.

Under Skildringen af Valutaegaliseringsfonden brugte nu den højtærede Statsminister en besynderlig Vending, idet han sagde, at det maa være Valutaegaliseringsfondens Opgave at gengive Kronen dens indre Værdi. Hvad mener den højtærede Statsminister med Kronens indre Værdi? Hvad mener han med Seddelpengenes indre Værdi? Seddelen har en Købeevne, og denne Købeevne er ikke ens i Indlandet og Udlandet. I Indlandet er Seddelens Købeevne bestemt ved det almindelige Forbrugerpristal. Det udtrykker, hvad Købeevnen er. Og overfor Udlandet er dens Købeevne bestemt ved dens Valutakurs og det i Udlandet herskende Prisniveau. Under det kan man ikke sige om Kronen, end at den har en saadan Købeevne her og andetsteds. Den højtærede Minister kan ikke mene, at Kronen kan have nogen indre Købeevne; der er kun en Kendsgerning: det og det kan Kronen købe.

Naar den højtærede Minister taler om den indre Værdi, tror jeg derfor, at Udtrykket uklart udtrykker hans Tanke. Jeg tror, at den højtærede Statsministers Tanke maa være denne, at Kronens Købeevne er bragt ned paa forskellig Maade, nemlig dels ved en længere varende, kronisk Række af Aarsager, dels ved en nylig indtruffen, akut Række af Aarsager, og at Valutafondens Opgave er at fjerne de nylig indtraadte, akut virkende Aarsager og dermed fæstne eller foreløbig holde Kronen paa det Niveau, hvortil den ved de kronisk